

“মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে সংগতিৰ সকলোতকৈ অনন্য মত পাইছা যে দেহৰ সকলো ধৰ্ম ত্যাগ কৰি আত্মা-অভিমানী হোৱা, মামেকম স্মৰণ কৰা”

প্ৰশ্ন: যিসকলে পৰমাত্মাক নাম-ৰূপৰ পৰা উপৰাম বুলি কয়, তেওঁলোকক তোমালোকে কোনটো প্ৰশ্ন সুধিব পাৰা?

উত্তৰ: তেওঁলোকক সোধা – গীতাত যি দেখুৱায় অৰ্জুনৰ অথও জ্যোতি স্বৰূপৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ল, ক'লে বচ হ'ব, মই সহ্য কৰিব নোৱাৰোঁ। তেন্তে আকৌ নাম ৰূপৰ পৰা উপৰাম বুলি কেনেকৈ কোৱা। বাবাই কয় মইতো তোমালোকৰ পিতা হওঁ। পিতাৰ ৰূপ দেখি সন্তান আনন্দিত হ'ব, সন্তানে কেনেকৈ ক'ব যে মই সহ্য কৰিব নোৱাৰোঁ।

গীত: তেৰে দ্বাৰ খড়া ভগৱান..... (ভগৱান তোমাৰ দ্বাৰত ঠিয় হৈ আছে.....)

ওঁম শান্তি। ভক্তসকলে কয় আমি বহুত কঙাল হৈ গৈছোঁ। হে বাবা আমাৰ সকলোৰে জোলাঙা ভৰপূৰ কৰি দিয়ক। ভক্তসকলে জন্মৰ পাছত জন্ম গায়ন কৰি থাকে। সত্যযুগত ভক্তি নাথাকে। তাত পাৱন দেৱী-দেৱতাসকল থাকে। ভক্তসকলক কেতিয়াও দেৱতা বুলি কোৱা নহয়। যিসকল স্বৰ্গবাসী দেৱী-দেৱতা হয় তেওঁলোক আকৌ পুনৰ্জন্ম লৈ লৈ নৰকবাসী, পূজাৰী, ভকত, কঙাল হৈ যায়। পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায়। পিতাক এজনো মনুষ্যই নাজানে। পিতা যেতিয়া আহিব তেতিয়া আহি নিজৰ পৰিচয় দিব। ভগৱানকহে বাবা বুলি কোৱা হয়। সকলো ভক্তৰ হৈছে এজন ভগৱান। বাকী সকলো হৈছে ভকত। গীৰ্জা আদিলৈ যায় তেন্তে নিশ্চয় ভক্ত হ'ল নহয় জানো। এই সময়ত সকলো পতিত তমোপ্ৰধান, সেয়েহে সকলোৱে আহ্বান কৰে - হে পতিতক পাৱন কৰি তোলাঁতা আহক। হে বাবা আমাৰ ভক্তসকলৰ জোলাঙা ভৰপূৰ কৰি দিয়ক। ভক্তই ভগৱানৰ পৰা ধন বিচাৰে। তোমালোক সন্তানসকলে কি বিচৰা? তোমালোকে কোৱা বাবা আমাক স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তোলাক। তাততো প্ৰচুৰ ধন থাকে। হীৰা-মুকুতাৰ মহল থাকে। এতিয়া তোমালোকে জানা আমি ভগৱানৰ দ্বাৰা ৰাজ্য-ভাগ্যৰ উত্তৰাধিকাৰ পাই আছোঁ। এয়া হৈছে সত্য গীতা। সেইখন গীতা নহয়। সেয়াতো কিতাপ আদি ভক্তিমাৰ্গৰ কাৰণে ৰচনা কৰিছে। তেওঁলোকক ভগৱানে জ্ঞান দিয়া নাই। ভগৱানতো এই সময়ত নৰৰ পৰা নাৰায়ণ কৰি তুলিবলৈ ৰাজযোগ শিকায়। ৰজাৰ লগত প্ৰজাও নিশ্চয় থাকিব। কেৱল লক্ষ্মী-নাৰায়ণতো নহ'ব। গোটেই ৰাজধানী স্থাপন হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে ভগৱান কোন হয় অন্য কোনো মনুষ্য মাত্ৰই নাজানে। পিতাই কয় - তোমালোকে কোৱা - হে ঈশ্বৰ পিতা (অ' গড ফাদাৰ), তেন্তে কোৱা তোমালোকৰ ঈশ্বৰ পিতাৰ নাম, ৰূপ, দেশ, কাল কি? ভগৱানকো নাজানে আৰু তেওঁৰ ৰচনাকো নাজানে। পিতাই আহি কয় - কল্পই কল্পই সংগমত আহোঁ। গোটেই ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য মই 'ৰচয়িতা'ইহে আহি বুজাওঁ। বহুতেতো কয় - তেওঁ নাম ৰূপৰ পৰা উপৰাম, তেওঁ আহিব নোৱাৰে। তোমালোকে জানা পিতাৰ আগমণ হৈছে। শিৱ জয়ন্তীও নিৰাকাৰ জনৰ গায়ন কৰা হৈছে তেন্তে কৃষ্ণ জয়ন্তীৰো গায়ন কৰা হয়। এতিয়া শিৱ জয়ন্তী কেতিয়া হয় সেইটো গম পাব লাগে নহয় জানো। যেনেকৈ খ্ৰীষ্টানসকলে গম পায় যে খ্ৰীশ্বখ্ৰীষ্টৰ জন্ম কেতিয়া হ'ল, খ্ৰীষ্টান ধৰ্ম কেতিয়া প্ৰতিষ্ঠা হ'ল। এয়াতো হৈছে ভাৰতৰ কথা। ভগৱানে ভাৰতৰ জোলাঙা কেতিয়া ভৰপূৰ কৰে? ভক্তসকলে আহ্বান কৰে - হে ভগৱান জোলাঙা ভৰপূৰ কৰি দিয়ক। সংগতিত লৈ যাওক কিয়নো আমি দুৰ্গতিত পৰি আছোঁ, তমোপ্ৰধান হওঁ। আত্মাইহে শৰীৰৰ সৈতে ভোগ কৰে। বহুত মনুষ্য সাধু সন্ত আদিয়ে কয় যে আত্মা নিৰ্লেপ। কয় যে ভাল বা বেয়া সংস্কাৰ আত্মাত থাকে। সেই আধাৰত আত্মাই জন্ম লয়। আকৌ কয় - আত্মাতো নিৰ্লেপ হয়। কোনো বুদ্ধিৱান মনুষ্য নাই যিয়ে বুজাব। এই ক্ষেত্ৰতো অনেক মত আছে। যিসকল ঘৰ-সংসাৰৰ প্ৰতি বিতুষ্ট হৈ পৰে তেওঁলোকে শাস্ত্ৰ ৰচি দিয়ে। শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা এখনেই। ব্যাসদেৱে যি শ্লোক আদি ৰচিলে সেয়া কোনো ভগৱানে শুনোৱা নাই। ভগৱান নিৰাকাৰ যিজন জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, তেওঁ বহি সন্তানসকলক বুজায় যে ভগৱান এজন। ভাৰতবাসীয়ে এইটো নাজানে। গায়নো কৰে - ঈশ্বৰৰ গতি-মতি অনন্য। বাৰু কোনটো গতি-মতি অনন্য? ঈশ্বৰৰ গতি-মতি অনন্য, এনেকৈ কোনে ক'লে? আত্মাই কয়, আত্মাৰ সংগতিৰ বাবে যি মত আছে, তাক শ্ৰীমত বুলি কোৱা হয়। কল্পই কল্পই আহি তোমালোকক বুজাওঁ - মনমনাভৱ। দেহৰ সকলো ধৰ্ম ত্যাগ কৰি আত্মা-অভিমানী হোৱা। মামেকম (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। এতিয়া তোমালোক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ আছা। এই ৰাজযোগৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্য হৈছেই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হোৱা। পঢ়াৰ দ্বাৰা কোনো ৰজা নহয়। এনেকুৱা কোনো স্কুল নাই। গীতাতহে আছে, তোমালোক সন্তানসকলক ৰাজযোগ শিকাওঁ। আহোঁও তেতিয়া যেতিয়া কোনো ৰজাৰ ৰাজ্য

নাথাকে। মোক এজনো মনুষ্যই একেবাৰে নাজানে। বাবাই কয় যে তোমালোক সন্তানসকলে ইমান ডাঙৰ যি লিংগ সাজিছা, মোৰ এনেকুৱা ৰূপ নহয়। মনুষ্যই কৈ দিয়ে যে অখণ্ড জ্যোতি ৰূপ পৰমাত্মা, তেজোময়। অৰ্জুনে দেখি ক'লে বচ হ'ব, মই সহ্য কৰিব নোৱাৰোঁ। হেৰ' সন্তানে পিতাকৰ ৰূপ দেখি সহ্য কৰিব নোৱাৰে, এইটো কেনেকৈ হ'ব পাৰে। সন্তানেতো পিতাক দেখি আনন্দিত হ'ব নহয় জানো। পিতাই কয় যে মোৰ জানো কোনো এনেকুৱা ৰূপ আছে। মই হওঁৱেই পৰমপিতা অৰ্থাৎ একেবাৰে নিলগত থাকোঁতা, পৰম আত্মা মানে পৰমাত্মা। আকৌ গায়ন কৰে- পৰমাত্মা মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ। তেওঁৰ ভকতসকলে মহিমা কৰে। সত্যযুগ ত্ৰেতাতে কোনেও মহিমা নকৰে কিয়নো তাততো হৈছেই সুখ। গায়নো কৰে দুখত স্মৰণ সকলোৱে কৰে, সুখত কোনেও নকৰে। ইয়াৰো অৰ্থ বুজি নাপায়। ভাটৌৰ দৰে সকলোবোৰ আওৰাই থাকে। সুখ কেতিয়া হয়, দুখ কেতিয়া হয়। ভাৰতৰেইতো কথা নহয় জানো। 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে স্বৰ্গ আছিল পুনৰ ত্ৰেতাতে দুটা কলা কম হ'ল। সত্যযুগ ত্ৰেতাতে দুখৰ নাম নাথাকে। হয়ই সুখধাম। স্বৰ্গ বুলি ক'লে মুখ মিঠা হৈ যায়। হেভেনত আকৌ দুখ ক'ৰ পৰা আহিল। কয় যে তাতো কংস জৰাসন্ধ আদি আছিল, কিন্তু এয়াতো হ'ব নোৱাৰে।

ভক্তসকলে ভাবে যে আমি ঐকান্তিক ভক্তি কৰোঁ তেতিয়া দৰ্শন (সাফাৎকাৰ) হয়। দৰ্শন হোৱা মানে আমি ভগৱানক পালোঁ। লক্ষ্মীৰ পূজা কৰিলোঁ, তেওঁৰ দৰ্শন হ'ল বচ আমিহো পাৰ হৈ গ'লোঁ, ইয়াতেই আনন্দিত হৈ যায়। কিন্তু একোৱেই নাই। অল্পকালৰ কাৰণে সুখ পায়। দৰ্শন হ'ল শেষ। এনেকুৱাতো নহয় মুক্তি জীৱনমুক্তি পালে, একোৱেই নাই। বাবাই চিৰিৰ চিত্ৰৰ ওপৰতো বুজাইছে - ভাৰত উচ্চতকৈও উচ্চ আছিল। ভগৱানো উচ্চতকৈ উচ্চ হয়। ভাৰতত উচ্চতকৈও উচ্চ উত্তৰাধিকাৰ হৈছে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ। যেতিয়া স্বৰ্গ আছিল, সত্যোপধান আছিল আকৌ কলিযুগৰ অন্তত সকলো তমোপধান হৈ যায়। আহ্বান কৰে - আমি একেবাৰে পতিত হৈ গ'লোঁ। পিতাই কয় যে মই কল্পৰ সংগমযুগত আছোঁ, তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাবলৈ। মই যি হওঁ যেনেকুৱা হওঁ মোক যথার্থ ৰীতিৰে কোনেও নাজানে। তোমালোকৰ ভিতৰতো পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি জানে। চিৰিৰ চিত্ৰখন দেখুৱাব লাগে। এয়া ভাৰতৰ চিৰি। সত্যযুগত দেৱী-দেৱতা আছিল। 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে ভাৰত এনেকুৱা আছিল। শাস্ত্ৰত লাখ লাখ বছৰৰ কল্প বুলি লিখি দিছে। পিতাই কয় যে লাখ লাখ বছৰৰ নহয়, কল্প 5 হাজাৰ বছৰৰ। সত্যযুগ ত্ৰেতা নতুন সৃষ্টি, দ্বাপৰ কলিযুগ পুৰণি সৃষ্টি। আধা আধা হয় নহয় জানো। নতুন সৃষ্টিত তোমালোক ভাৰতবাসী আছিল। পিতাই বুজায় - মৰমৰ সন্তানসকল এতিয়া তোমালোকে নিজৰ জন্মক জানা বাকী কোনো ৰথ আদিৰ কথা নাই। কৃষ্ণতো সত্যযুগৰ ৰাজকুমাৰ হয়। কৃষ্ণৰ সেই ৰূপ দিব্য দৃষ্টিৰ অবিহনে দেখা পোৱা নাযায়। এই চৈতন্য ৰূপততো সত্যযুগত আছিল পাছত কেতিয়াও সেইটো ৰূপ পাব নোৱাৰে। পাছততো নাম ৰূপ দেশ কাল সলনি হৈ যায়। 84 জন্ম লয়। 84 জন্মত 84 গৰাকী মা-পিতা পায়। ভিন্ন ভিন্ন নাম ৰূপ বৃত্তি হয়। এতিয়া এয়া ভাৰতৰে চিৰি হয়। তোমালোক এতিয়া হৈছা ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ। পিতাই কল্প পূৰ্বেও আহি তোমালোকক দেৱী-দেৱতা কৰি তুলিছিল। তাত তোমালোকে সৰ্বোত্তম কৰ্ম কৰিছিল। তোমালোক 21 জন্ম সদায় সুখী আছিল। আকৌ তোমালোকক এই দুৰ্গতিত কোনে লৈ গ'ল? মই কল্প পূৰ্বে তোমালোকক সংগতি দিছিলোঁ পুনৰ 84 জন্ম লৈ নিশ্চয় অৱনমিত হ'বলগীয়া হয়। সূৰ্যবংশীত 8 (আঠ) জন্ম, চন্দ্ৰবংশীত 12 জন্ম পুনৰ এনেকৈ অৱনমিত হৈ আহিছা। তোমালোকেই পূজ্য দেৱতা আছিল, তোমালোকেই পূজাৰী পতিত হৈছা। ভাৰত এতিয়া কঙাল। ভগৱানুবাচ (ভগৱানে কয়), তোমালোক 100 শতাংশ পৱিত্ৰ আৰু চহকী, সৰ্বদা নিৰোগী, সৰ্বদা সম্পত্তিৱান আছিল। কোনো ৰোগ, দুখৰ কথা নাছিল, সুখধাম আছিল। তাক কোৱা হয় ঐশ্বৰ্যৰ বাগিচা। ঐশ্বৰ্যৰ বাগিচা স্থাপন কৰিলে। যিসকল দেৱী-দেৱতা আছিল তেওঁলোক এতিয়া কাঁইট হৈ গ'ল। এতিয়া জংঘল হৈ গৈছে। জংঘলত কাঁইটে বিক্ৰে। পিতাই কয় - কাম মহাশত্ৰু হয়, ইয়াৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা। ইয়েই আদি-মধ্য-অন্ত তোমালোকক দুখ দিছে। ইজনে-সিজনৰ ওপৰত কাম কটাৰী চলোৱা এইটো সকলোতকৈ ডাঙৰ পাপ। পিতাই বহি নিজৰ পৰিচয় দিয়ে যে মই পৰমধামত থাকোঁতা পৰম আত্মা হওঁ। মোক কয় - মই সৃষ্টিৰ বীজৰূপ পৰম আত্মা, মই সকলোৰে পিতা। সকলো আত্মাই পিতাক আহ্বান কৰে যে হে পৰমপিতা পৰমাত্মা। যেনেকৈ তোমালোক আত্মা তৰা সদৃশ, বাবাও পৰম আত্মা তৰা হয়। সৰু ডাঙৰ নহয়। পিতাই কয় - মই বুঢ়া আঙুলিৰ নিচিনাও নহওঁ। মই পৰম আত্মা হওঁ। তোমালোক সকলোৰে পিতা হওঁ। তেওঁক কোৱা হয় সৰ্বোচ্চ আত্মা, জ্ঞানপূৰ্ণ। পিতাই বুজায় - মই জ্ঞানপূৰ্ণ, মনুষ্য সৃষ্টি ৰূপী বৃক্ষৰ বীজৰূপ হওঁ। মোক ভকতসকলে কয় যে পৰমাত্মা সত্য, চৈতন্য, আনন্দ স্বৰূপ হয়, তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ হয়। কিমান মহিমা আছে। যদি নাম ৰূপ দেশ কাল নাই তেন্তে কাক আহ্বান কৰিব। সাধু-সন্ত আদি সকলোৱে তোমালোকক ভক্তি মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰ শুনায়। মই আহি তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাওঁ।

পিতাই বুজায় যে তোমালোকে পতিত-পাৱন বুলি মোক জ্ঞান সাগৰ পিতাক কোৱা। তোমালোকো মাষ্টৰ জ্ঞান সাগৰ হোৱা। জ্ঞানেৰে সংগতি প্ৰাপ্ত হৈ যায়। ভাৰতক সংগতি পিতাইহে দিব। সকলোৰে সংগতি দাতা এজন। সকলোৰে দুৰ্গতি আকৌ কোনে কৰে? ৰাৱণে। এতিয়া তোমালোকক এয়া কোনে বুজাই আছে? এওঁ হৈছে পৰম আত্মা। আত্মাতো এটা তৰা

সদৃশ অতি সূক্ষ্ম হয়। পৰমাত্মাযো নাটকত (ড্রামাত) ভূমিকা পালন কৰে। ৰচয়িতা, নিৰ্দেশক, মুখ্য ভাৱৰীয়া হয়। পিতাই বুজায় যে উচ্চতকৈও উচ্চ ভূমিকা পালন কৰোঁতা কোন? উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান। যাৰ লগত তোমালোক আত্মা সন্তানসকল থাকা। কয়ো যে পৰমাত্মা সকলোকে পঠিয়াই দিওঁতা হয়। এইটোও বুজিবলগীয়া কথা। নাটকতো অনাদি ৰচি থোৱা আছে। পিতাই কয় যে মোক তোমালোকে কোৱা জ্ঞানৰ সাগৰ, গোটেই সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানোঁতা। এতিয়া এয়া যি শাস্ত্ৰ আদি পঢ়ে, এইবোৰক পিতাই জানে। পিতাই কয় - মই প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা সকলো শাস্ত্ৰৰ সাৰ আহি শুনাওঁ। দেখুৱায় যে বিষ্ণুৰ নাভিৰ পৰা ব্ৰহ্মাৰ আবিৰ্ভাৱ হ'ল। তেন্তে ক'ত আবিৰ্ভাৱ হ'ল? মনুষ্যতো নিশ্চয় ইয়াতেই থাকিব নহয় জানো। এওঁৰ নাভিৰ পৰা ব্ৰহ্মাৰ আবিৰ্ভাৱ হ'ল আকৌ ভগৱানে বহি এওঁৰ দ্বাৰা সকলো বেদ শাস্ত্ৰৰ সাৰ শুনালে। নিজৰো নাম ৰূপ দেশ কালৰ বিষয়ে বুজালে। মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজ ৰূপ হয় নহয় জানো। এই বৃক্ষৰ উৎপত্তি, প্ৰতিপালন, বিনাশ কেনেকৈ হয়, সেয়া কোনেও নাজানে। ইয়াক বিচিত্ৰ বৃক্ষ বুলি কোৱা হয়। সকলো ক্ৰমানুসৰি নিজৰ সময়ত আহে। প্ৰথম নম্বৰত দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁ যেতিয়া সেইটো ধৰ্ম নাথাকে। পিতাই কয় যে কিমান তুচ্ছ বুদ্ধিৰ হৈ গ'ল। দেৱতাসকলৰ, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ পূজা কৰে কিন্তু তেওঁলোকৰ ৰাজ্য সৃষ্টিত কেতিয়া আছিল সেয়া একোৱেই নাজানে। এতিয়া ভাৰতৰ সেই দেৱী-দেৱতা ধৰ্মই নাই, কেৱল চিত্ৰ থাকি গ'ল। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) মাষ্টৰ জ্ঞান সাগৰ হৈ পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে। পিতাই যি সকলো শাস্ত্ৰৰ সাৰ শুনাইছে সেয়া বুদ্ধিত ধাৰণ কৰি সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে।

(2) এজন পিতাৰ শ্ৰীমত প্ৰতিটো ক্ষণত পালন কৰিব লাগে। দেহৰ সকলো ধৰ্ম ত্যাগ কৰি আত্মা-অভিমানী হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে।

বৰদান: নিজৰ দিব্য, অলৌকিক জন্মৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা মৰ্যাদাৰ সীমাৰেখাৰ ভিতৰত থাকোঁতা মৰ্যাদা পুৰুষোত্তম হোৱা

যেনেদৰে প্ৰত্যেক কুলৰ মৰ্যাদাৰ সীমাৰেখা থাকে সেইদৰে ব্ৰাহ্মণ কুলৰো মৰ্যাদাৰ সীমাৰেখা আছে, ব্ৰাহ্মণ অৰ্থাৎ দিব্য আৰু অলৌকিক জন্ম লওঁতা মৰ্যাদা পুৰুষোত্তম। তেওঁলোক সংকল্পতো কোনো আকৰ্ষণৰ বশৱৰ্তী হৈ মৰ্যাদাৰ উলংঘন কৰিব নোৱাৰে। যিয়ে মৰ্যাদাৰ সীমাৰেখা সংকল্পতো উলংঘন কৰে তেওঁলোকে পিতাৰ সহায়ৰ অনুভৱ কৰিব নোৱাৰে। সন্তানৰ সলনি ভিক্ষা কৰোঁতা ভক্ত হৈ যায়। ব্ৰাহ্মণ অৰ্থাৎ মিনতি কৰা, ভিক্ষা কৰা বন্ধ, কেতিয়াও প্ৰকৃতি বা মায়াৰ মোহৰ মুকুট নহয়, তেওঁলোক সদায় পিতাৰ শিৰৰ মুকুট হৈ থাকে।

শ্লোগান: শান্তি দূত হৈ নিজৰ তপস্যাৰ দ্বাৰা বিশ্বত শান্তিৰ কিৰণ বিয়পোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!